

Borgere, medmindre der foreligger traktatmæssige Aftaler i modsat Retning. Eksempelvis skal blot nævnes den norske Lov af 3. August 1897 om Saltvandsfiskeriet i Finmarken, hvis § 1 bestemmer: „Ret til at drive Fiske paa norsk Sjøterritorium langs Finmarkens Kyst er udelukkende forbeholdt norske Statsborgere paa norske Baade eller Fartøier“, og den norske Lov af 2. Juni 1906 om Forbud mod Udlændinges Fiskeri paa norsk Søterritorium, hvis § 1, 1. Stk., lyder: „Det er forbudt andre end norske statsborgere eller indvaanere af riget at drive fiskeri paa norsk sjøterritorium“.

I Overensstemmelse hermed fastsætter § 2 i det foreliggende Lovforslag, at Ret til at drive Fangst, Fiskeri og Jagt i grønlandske Farvande udelukkende er forbeholdt indfødte Grønlandere og andre i Grønland bosatte danske Undersaatter samt dem, som Indenrigsministeren meddeler særlig Tilladelse dertil efter de hidtil gældende Regler, medens det iøvrigt er forbudt enhver anden dansk Undersaat eller Udlænding at drive Fangst, Fiskeri eller Jagt i grønlandske Farvande.

Til § 3.

Lovforslagets § 3 indeholder en Række Forskrifter, der skal iagttages af Fartøjer — saavel Fangstskibe som andre Fartøjer og baade danske og fremmede — der uden særlig Hjemmel kommer ind i grønlandske Farvande. Disse Bestemmelser forudsætter, at den blotte Gennemsejling af Søterritoriet (passage inoffensiv) ikke er forbudt.

I Paragraffens 1. Stk. bestemmes, at ethvert Fartøj, der uden særlig Hjemmel til at drive Fangst, Fiskeri eller Jagt kommer ind paa Søterritoriet eller indre grønlandsk Farvand, stedse skal have alle sine Fangst-, Fiskeri- og Jagtredskaber bortstuvede indenbords og Baadene oppe paa Skibet paa sædvanligt Sted. Denne Bestemmelse svarer til § 2 i den islandske Trawlfiskerilov af 18. Maj 1920, som lyder: „Medens en Trawler befinder sig indenfor Territorialgrænsen, bør alle dens Fangstredskaber være bortstuvede indenbords“, og til § 5 i den islandske Fiskerilov af 19. Juni 1922, der bestemmer: „Naar udenlandske Sildefangstskibe opholder sig paa Søterritoriet, er de forpligtede til at have deres Baade oppe paa Skibet paa sædvanligt Sted samt at have Noterne indenbords, dog ikke i Baadene.“ Den tilsvarende Bestemmelse i den norske Trawlfiskerilov af 13. Maj 1908 § 2 fastsætter følgende:

„Saalænge et fiskefartøi med bundslæpenot er inden sjøterritoriet, skal samtlige fangstredskaber være bortstuet indenbords, hvorved forstaaes: at skovlene enten staaar paa deres almindelige plads indenfor rækken eller er om læ, og at nettene er adskilt fra skovlene og lagt tilside eller bundet op indenbords — paa dækket eller under dækket — samt fisken uttat“.

Paragraffens 2. Stk., hvorved det i Anordningen af 1776 fastsatte Besejlingsforbud opretholdes, saaledes at det med de i Loven hjemlede Undtagelser er forbudt ethvert Fartøj uden særlig Hjemmel at anløbe eller have Tilhold paa Øer eller Kyster ved Grønland, er en nærmere Udformning af Besejlingsforbudet i Anordningen af 1776 og Underretningen af 16. Juni 1921 og stemmer med § 3, 1. Stk. i den islandske Fiskerilov af 19. Juni 1922, der forbyder Udlændinge at have Tilhold ved Land eller i Havn. Kilden til denne Bestemmelse er den norske Fiskerilov af 3. August 1897 § 48, som med en enkelt i Lov af 13. December 1830 § 40 til Fordel for russiske Fiskere fastsat begrænset Undtagelse ligeledes forbyder fremmede Landes Fiskere at have Tilhold ved Land eller i Havn for derfra at drive Fiskeri udenfor Territorialgrænsen.

Forbudet i Paragraffens 3. Stk. mod at tilvirke Fangsten i grønlandske Farvande eller at bringe Fangsten ind i grønlandske Farvande eller til Land for at tilvirke den der eller iøvrigt at tage Ophold i grønlandske Farvande tilsigter at forhindre uvedkommende Fartøjer — danske og fremmede — i at have Station indenfor Territorialgrænsen og svarer i det væsentlige til § 3, 2. Stk. i den ovennævnte islandske Fiskerilov af 1922, der lyder: „Det er ligeledes forbudt udenlandske Skibe paa Søterritoriet eller i Havn at tilvirke Fiskefangst, ligesom det er forbudt andre end islandske Statsborgere at bringe deres Fangst i Land eller til Søterritoriet for der at tilvirke samme“.

Ved Paragraffens 4. Stk. forbydes enhver ikke særlig tilladt Handel saavel paa Søen som i Land, jfr. Anordning af 1776 § 1. Forbudet gælder enhver Handel med Landets Beboere, hvilket Udtryk i Tilknytning til den nævnte Anordnings § 2 omfatter baade Grønlandere og de i Grønland bosatte Danske, og stemmer med § 20 i Forslaget til Lov om Grønlands Styrelse, hvorefter ligesom hidtil al Handelsvirksomhed i Grønland er forbeholdt den danske Stat under Indenrigsministeriets Ledelse. For at værne den indfødte Befolkning mod